

РЕШЕНИЕ

№ 366

гр. Варна, 09.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 23 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Даниела Михайлова

при участието на секретаря Пламен Б. Пламенов
като разгледа докладваното от Даниела Михайлова Административно
наказателно дело № 20223110202412 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН и е образувано по жалба на Ж. С. Д. - ЕГН *****, против Наказателно постановление № 442 а-41/05.04.2022г. на Началника на Четвърто РУ при ОД-МВР-Варна, с което му е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 2 000лв. на основание чл.264 ал.2 от ЗМВР.

В жалбата се оспорва фактическата обстановка, като е направено описание на събитията и е посочено, че въз.Д. е този, който е получил телесни увреждания, обусловили временно разстройство на здравето, неопасно за живота в следствие на действията на полицейските служители. Поради това и се иска отмяна на постановлението като незаконосъобразно и необосновано.

В съдебно заседание въз. Д., редовно призован, явява се лично и надлежно упълномощен процесуален представител, който поддържа жалбата на посочените в нея основания. По същество адв.П.Н. безалтернативно пледира за отмяна на постановлението като излага мотивирано становище, че от събраните по делото доказателства не се установява по безспорен и категоричен начин въз.Д. да е нарушил физическата неприкосновеност на полицейски служител, а напротив – не е имал никаква възможност да окаже каквато и да е съпротива при задържането си. На

следващо място се излагат съображения и за това, че от направеното описание на нарушението от фактическа страна не става ясно в какво точно се състои нарушаването на физическата неприкосновеност на полицейския служител, което съставлява нарушение на процесуалните правила.

Въззивната страна, редовно призована, не се явява .Постъпили са писмени бележки, в които депозираната жалба се оспорва , изложено е становище, че постановлението е правилно, обосновано и законосъобразно и се иска да бъде потвърдено. Направено е и искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и възражение за евентуална прекомерност на поисканото адвокатско възнаграждение.

След като прецени обжалваното постановление, с оглед обстоятелствата, посочени във въззивната жалба и събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от **фактическа страна** следното :

На 04.02.2022г. вечерта св.Б. К.- ст. полицай в сектор СПС при ОД-МВР-Варна и колегата му – св.Н. К.- командир на отделение, в изпълнение на служебните си задължения, се намирали в с.Синдел.Около 22.00ч. те видели по пътя срещу тях в посока с.Житница да се движи л.а. „БМВ“ с рег. № СВ 66 45 .Водач на превозното средство бил въз.Д. , като в колата се намирал и малолетния му братовчед св.А. Д..Двамата били ходили до гр.Варна и се прибирали към с.Бозвелийско. Полицейските служители решили да извършат проверка на автомобила и водача и св.Б. К. подал знак за спиране със стоп-палка.Въз.Д. обаче не изпълнил подадения сигнал, преминал близо до полицейския служител и продължил да се движи.Това наложило св.К. и св.К. да го последват със служебния автомобил с включена светлинна и звукова сигнализация.Въз.Д. обаче не спрял и продължавал да се движи , като на завой до ж.п прелез между с.Царевци и с.Житница загубил контрол над автомобила, преминал през крайпътна канавка и навлязъл в намираща се там нива.Полицейските служители го последвали , като св.К. видял, че по пътя има паднали части от автомобила. В следствие на преминаването през крайпътната канавка и навлизането в нивата повредената кола на въз.Д. спряла , като той и братовчед му били вътре.Междувременно там дошли и полицейските служители, които слезли от служебния автомобил и започнали да издават устни разпореждания на лицата в колата първоначално да останат на място и да се виждат ръцете им, а в следствие бавно да излязат от автомобила.Тези разпореждания не били изпълнени. Св.Б. К. се приближил до мястото на водача, а св.К. се насочил към задната дясна врата, където се намирал св.Ал.Д.. Св.К. се приближил до предната лява врата и се опитал да я отвори, но не можал , тъй като въз.Д. я бил заключил отвътре. Въззивникът от своя страна пък се преместил на предната дясна седалка.Това било видяно от св.К., който веднага отишъл от дясната страна на колата.Тогава въз.Д. отворил рязко предната дясна врата на колата и се опитал да излезе.Тогава св.К. се предпазил да не бъде ударен от вратата с

ръце и с крак, след което стъклото на вратата се счупило, а тя се върнала обратно и ударила въззивника по лицето. След това въз.Д. излязъл, а св.К. го повалил на земята и му сложил белезници. Междувременно св.К. извел от автомобила и св.Ал.Д.. В следствие въз.Д. бил задържан, като му била взета и кръвна проба.

На 05.02.2021г. св.К. съставил против въз.Д. акт за установяване на нарушение за това, че на 04.02.2021г. около 22.00ч. в с.Синдел, през с.Царевци към с.Житница, в нива до ж.п. прелеза, при отказ за изпълнение на законово полицейско разпореждане, като не спира на подаден сигнал за спиране със стоп-палка от униформен служител, след последващо спиране в нива до ж.п. прелез посока с.Житница, нарушава физическата неприкосновеност на служител на МВР при изпълнение на служебните му задължения, изразяващи се в **опит за бутане и хващане на крака с цел поваляне**. Нарушението било квалифицирано като такова по чл.264 ал.2 от ЗМВР. При предявяване на акта, както и в срока по чл.44 ал.1 от ЗАНН възражения не били направени и депозиранни. Св.К. изготвил докладна записка за случилото се.

На 07.02.2021г. въз.Д. посетил отделение „Съдебна медицина“ при МБАЛ „Св.Анна“-Варна. След преглед било установено, че въззивникът има разкъсно-контузна рана и травматичен оток в областта на дясната вежда, ожулване в областта на носа, кръвонасядане, травматичен оток в областта на лявото рамо и лявата лопатка, контузия на лявата раменнолопаткова област, травматичен оток и ожулване в областта на вътрешния полюс на дясната ключица и травматичен оток по страничната повърхност на дясната подбедрица. На 10.02.2022г. въз.Д. подал жалба до ВРП, в която описал случилото се и посочил, че са му били нанесени удари от полицейски служител. По повод на тази жалба била извършена проверка, в хода на която сведения били снети от въз.Д., св.Ал.Д. и двамата полицейски служители. С Постановление от 18.05.2022г. прокурор при ВРП постановил отказ да се образува досъдебно производство. В постановлението било посочено, че не са били събрани достатъчно данни за извършено престъпление по чл.131 ал.1 т.2 вр. чл.130 ал.1 от НК. Бил направен анализ на събраните доказателства и прокурорът приел, че цялостното поведение на Д. е било насочено към осуетяване на извършването му на проверката, както и към опит да се избегне задържането му.

На 05.04.2022г., въз основа на съставения акт против въз.Д. било издадено и атакуваното наказателно постановление, с което наказващият орган посочил, че въззивникът е нарушил физическата неприкосновеност на служител на МВР при изпълнение на служебните му задължения, изразяващи се в **опит за бягане и хващане за крака с цел поваляне**. Била възприета и правната квалификация на нарушението по чл.264 ал.2 от ЗМВР. За него, на същото законово основание на въз.Д. била наложена „Глоба“ в размер на 2 000лв.

В хода на съдебното следствие като свидетели бяха разпитани св.Б. К. –

актосъставител и св.Н. К.- свидетел при извършване на нарушението и при съставяне на акта, които си спомниха за случая, макар и не в детайли, и чиито показания съдът кредитира. Като свидетел бе разпитан и св.А. Д., който се е намирал в автомобила, чиито показания, макар и фрагментарни, съдът също кредитира, доколкото чрез тях се установява случилото се на инкриминираната дата.

Съдът приобщи към доказателствата по делото заверено копие от прокурорска преписка № 1550/2022г. по описа на ВРП и постановление за отказ да се образува досъдебно производство, които кредитира изцяло.

Гореописаната фактическа обстановка се установява от събраните по делото доказателства по административно-наказателната преписка, както и от гласните доказателства, събрани в хода на съдебното производство, които са последователни, взаимно обвързани и безпротиворечиви и анализирани в съвкупност не налагат различни изводи.

При така установената по делото фактическа обстановка и въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателното постановление относно законосъобразността му, обосноваемостта му и справедливостта на наложеното административно наказание, съдът прави следните **правни изводи:**

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е депозирана в срок и от легитимен субект, поради което и е приета за разглеждане.

Наказателното постановление № 442 „а“-41 /05.04.2022г. е издадено от компетентен орган- Началника на Четвърто РУ при ОД-МВР-Варна Директора, упълномощен със Заповед № 8121з-1371/2015г. на Министъра на Вътрешните работи и в шестмесечния преклузивен срок.

Съдът намира обаче, че при съставяне на акта и издаване на постановлението са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, свързани с описанието на нарушението от фактическа страна, както и че неговото извършване не е доказано по безспорен и категоричен начин.

Разпоредбата на чл.264 ал.2 от ЗМВР предвижда наказание за този, който противозаконно наруши физическата неприкосновеност на служител на МВР при изпълнение на служебните му задължения, ако извършеното не съставлява престъпление. Т.е. изпълнителното деяние в случая следва да бъде осъществено чрез действия, с които да се наруши физическата неприкосновеност на полицейския служител, поради което и за съставомерността на това нарушение следва да се установи дали такива активни действия са били извършени от въз.Д., както и при какви обстоятелства.

В настоящото производство няма спор за това, че въз.Д. не е спрял на подаден

му сигнал за спиране със стоп-палка от униформен служител, както и че не е изпълнил дадените му разпореждания от полицейските служители след спирането на автомобила в нивата. С тези си действия въззивникът безспорно е нарушил разпоредбите на чл.103 от ЗДвП и чл.64 ал.4 от ЗМВР, като видно от постановлението на ВРП е, че е управлявал автомобил, който е бил с табели, неиздадени за него. Тези нарушения, както и причинените на въз.Д. телесни увреждания обаче не са предмет на разглеждане в това производство. Относимо към настоящият казус е поведението на въз.Д. по отношение на полицейските служители, предшествовало задържането му. В показанията си в хода на съдебното следствие, където именно за първи път се установява, че полицейският служител, за когото се твърди че е нарушена физическата му неприкосновеност е св.Б. К., той сочи, че при опита да бъде задържан, въззивникът е оказал съпротива, както и че след като е заключил предната лява врата, се е преместил в дясно, от където се е опитал да излезе. Св.К. заявява, че въз.Д. се е помъчил да го изблъска с предната дясна врата, която е отворил рязко, от което свидетелят се е предпазил, и в последствие се помъчил да го изблъска с ръце, за да не му бъдат поставени белезници. Свидателят сочи още, че той е извел въззивникът от автомобила, като физическа сила и помощни средства са били използвани до постигане на законовото задържане. В показанията си св.К. пък посочва, че след като въз.Д. е отворил дясната врата на колата, св.К. се е предпазил от вратата с ръце, след което е повалил въззивника на земята и му е поставил белезници. Св.К. е категоричен, че извън автомобила въз.Д. няма как да е правил опит за бягство, като единствено е можел да се дърпа при поставянето на белезниците. Показанията на тези двама свидетели за поведението на въззивника след отварянето на предната дясна врата се потвърждават и от показанията на св.Ал.Д., като заявеното от него, че единият полицейски служител е бил в автомобила, съдът намира, че не следва да бъде кредитирано, доколкото противоречи на останалите доказателства по делото. При анализ и съпоставка на описаните свидетелски показания може да се направи извод, че единственият възможен момент, в който въз.Д. е имал обективна възможност да наруши физическата неприкосновеност на св.К. е бил при и след излизането му от автомобила през предната дясна врата. По никакъв начин обаче рязкото отваряне на тази врата не може да бъде прието като действие, осъществяващо от обективна и субективна страна състава на нарушение по чл.264 ал.2 от ЗМВР, доколкото видно от показанията и на двамата разпитани полицейски служители е че те са възприели това като опит св.К. да бъде блъснат с вратата, очевидно неуспешен. Тези свидетели не описват и действия на въз.Д. като тези посочени в акта и постановлението, а именно хващане за крака с цел поваляне. Следва да се отбележи още, че в акта действията на въззивника се твърди, че са се изразявали в „опит за бутане и хващане за крака с цел поваляне“, а в постановлението са описани като „опит за бягане и хващане на крака с цел поваляне“. Независимо от това обаче дали е било опит за бутане или опит за

бягане с тези действия не би могла да бъде нарушена ничия физическа неприкосновеност. В докладната записка изготвена след случая св.К. е посочил, че при рязкото отваряне на дясната врата той се е предпазил с ръце и крак, след което вратата се е върнала обратно и е ударила въззивника по лицето, след което „лицето се опитваше да избяга, опита се да ме хване през краката с цел поваляне като ме и избута.Успях да хвана водача в хват на ляво рамо и успях да му сложа белезници“. Такива факти и обстоятелства обаче не са описани нито в акта, нито в постановлението, като отново следва да се отбележи, че за осъществяване на нарушение по чл.264 ал.2 от ЗМВР действията на нарушителя трябва да са довели до реално нарушаване на физическата неприкосновеност на полицейския служител, а не е да направен само опит за това, доколкото същия в случая не е наказуем и не съставлява административно нарушение. Поради изложеното до тук съдът намира, че от направеното в акта и постановление описание на нарушението от фактическа страна не става ясно какви точно действия е извършил въз.Д. и по отношение на кой полицейски служител и как с тях е нарушил физическата му неприкосновеност. С това в хода на производството са били допуснати нарушения на чл.42 т.4 и чл.57 ал.1 т.5 от ЗАНН, които по своята същност са съществени доколкото нарушават правото на защита на нарушителя да разбере с какви свои действия е осъществил вмененото му във вина нарушение.От друга страна дори и с тези действия, които са посочени – опит за бягане, респ. бутане и хващане за крака с цел поваляне , не се осъществява от обективна страна състава на вмененото на въз.Д. нарушение, а и те не се доказаха в хода на съдебното следствие. Поради изложеното до тук съдът намира, че атакуваното наказателно постановление е неправилно и незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено.

Доколкото от страна на въз.Д. и неговия процесуален представител не е направено искане за присъждане на разноски и не са представени доказателства , че такива са сторени, съдът намира , че не следва да се произнася в тази насока.

Водим от горното и на основание чл.63 ал.2 т.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 442 а-41/05.04.2022г. на Началника на Четвърто РУ при ОД-МВР-Варна, с което Ж. С. Д. му е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 2 000лв. на основание чл.264 ал.2 от ЗМВР.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд-Варна по реда на АПК.

Съдия при Районен съд – Варна: _____